

Arrest

nr. 258 765 van 28 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. JANSSENS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 17 april 2018 en heeft een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 20 juli 2018.

1.2. Op 29 augustus 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake verzoekers eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arrest van de Raad nr. X van 15 januari 2020 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

1.4. Zonder België te verlaten diende verzoeker op 26 februari 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 19 maart 2020 verklaarde de commissaris-generaal het tweede verzoek niet-ontvankelijk (volgend verzoek). Verzoeker stelt geen beroep in tegen deze beslissing.

1.6. Zonder België te verlaten dient verzoeker op 15 september 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.7. Op 5 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij dit verzoek niet ontvankelijk wordt verklaard (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die op 5 januari 2021 aan verzoeker werd ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Qala Shekh in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar, waar u uw hele leven gewoond hebt. U hebt nooit gewerkt, maar studeerde van kindsbeen af in de moskee in het dorp, en later in een madrassa in een naburig dorp. Nadat u in de loop van 2017 uw koranstudie beëindigd had in de madrassa, werd u gezegd dat u verder onderricht zou krijgen in een nabijgelegen gebouw. U bracht naderhand uw namiddagen daar door. Men poogde u daar evenwel te hersenspoelen en klaar te stomen voor de Jihad, en er werd u onder meer geleerd om te gaan met een bomgordel. Twee van uw klasgenoten werden kort voor uw vertrek ingezet bij een aanslag, waar u mogelijk een film over te zien kreeg. Toen men u zei om zich klaar te maken voor een gelijkaardige actie vond u het welletjes, en u biechtte op aan uw vader wat daar gaande was. Hij bracht u onder bij zijn broer, waar u een vijftal dagen verbleef vooraleer u uw tocht aanvatte om het land te verlaten. Ondertussen werd uw vader kort gevangen gezet omdat men u zocht, maar hij kon vrij komen door interventie van de dorpsoudsten. U verliet Afghanistan aan het einde van de zomer van 2017, en kwam aan in België op 17 april 2018, waar u ook een eerste keer om internationale bescherming verzocht op 20 juli 2018. Ter staving van uw relaas legde u voor: een taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een aantal foto's, en de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd.

Op 29 augustus 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan uw verblijf in uw voorgehouden regio van herkomst, noch aan de problemen die u daar gekend zou hebben. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar op 15 januari 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Zonder België te hebben verlaten deed u op 26 februari 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming. U verwees bij dit tweede verzoek terug naar de zaken die u in uw eerste verzoek aanhaalde, en legde een aantal (kopieën van) documenten voor die u reeds naar aanleiding van uw eerste verzoek voor het Commissariaat-generaal en de RvV presenteerde: een taskara, een kopie van een brief van het districtshoofd, kopieën van documenten van de madrassa, kopieën van medische documenten, kopieën van foto's, een kopie van een reçu van een kleermaker, een kopie van een enveloppe, en een kopie van de taskara van uw vader. Op 19 maart 2020 werd er een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen door het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verlaat het Belgisch grondgebied niet en dient op 15 september 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. U houdt vast aan uw eerdere verklaringen betreffende uw problemen met de taliban en uw recente herkomst uit uw dorp Qala Shekh te Chaparhar. U verklaart dat de taliban nog steeds bij uw vader langskomen om naar u te vragen. Daarnaast zal u wegens uw lang verblijf in Europa als ongelovige worden beschouwd door de taliban en bij terugkeer door hen gedood worden. U haalt mentale moeilijkheden aan en dat u hier geen opvang of voldoende ondersteuning hebt. Ter staving van uw derde verzoek legt u volgende stukken neer: een verzendcode van FedEx, een foto van een enveloppe, een tracking overzicht van de post, twee enveloppes, een vaccinatiekaart, een foto van uzelf, filmpjes over de regio op een USB-stick (o.a. een filmpje van uw vader die uw foto vasthoudt), de aanwezigheidslijst van de madrassa waar u les volgde, en foto's van uw vrienden H. (...) en H'. (...) die gedood werden door de taliban.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Daarnaast toonde u niet aan dat u recentelijk uit uw dorp Qala Shekh te Chaparhar afkomstig bent. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Uw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. U ging hiertegen niet in beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name uw recent verblijf in uw dorp Qala Shekh, dient te worden opgemerkt dat deze documenten geen ander licht op de vaststelling van het CGVS doen schijnen. Deze documenten tonen niet aan dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in het dorp Qala Shekh in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar heeft gewoond. Het tracking document, de enveloppen en de verzendcode van FedEx tonen slechts aan dat u post ontvangen heeft uit Afghanistan. Deze tonen op geen enkele manier aan dat u afkomstig bent uit het dorp Qala Shekh in het district Chaparhar. Meer nog, uit deze documenten blijkt dat de post allemaal verstuurd is vanuit de stad Kabul. Uw vaccinatiekaart bevat geen foto waardoor niet kan worden vastgesteld of het wel degelijk uw kaart betreft. Wat er ook van zij, deze kaart toont hoogstens aan dat u toen u klein was in het dorp Qala Shekh heeft gewoond maar niet dat u hier tot aan uw vertrek zou hebben verbleven. Met betrekking tot de aanwezigheidslijst van de madrassa dient te worden opgemerkt dat dit slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Met betrekking tot de foto van uzelf in uw regio van herkomst op een filmpje waarop uw vader te zien zou zijn moet worden opgemerkt dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien biedt een foto geen enkele garantie over de plaats waar deze zou getrokken zijn. De filmpjes gemaakt door uw vader van uw regio kunnen evenmin als nieuw element gezien worden daar ook deze geen garantie bieden over de plaats waar de film werd opgenomen. Deze kan immers om het even welke plaats zijn gemaakt. Bovendien zegt deze film niets over uw verblijfplaats op het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Immers toont deze slechts beelden van een plaats waarvan u zegt dat het Qala Shekh is maar toont dit niet aan dat u daar ook effectief woonde tot u Afghanistan verliet. Bovendien is er geen garantie dat de man op de filmpjes uw vader is.

De foto's van H. (...) en H'. (...), vrienden van u die gedood werden door de taliban, gelden evenmin als nieuw element. U stelt dat H. (...) uit het nabijgelegen dorp Zugho Qele is. Zoals reeds gezegd kan er aan een privéfoto weinig bewijswaarde worden gehecht. Bovendien kan u deze foto niet worden afgeleid dat u afkomstig bent uit dezelfde regio. De foto's van H'. (...) tonen slechts aan dat deze persoon overleden is. Deze foto's bevatten geen enkele objectieve aanwijzing voor uw aanwezigheid in het Afghaanse district Charparhar in de provincie Nangarhar tot aan zijn vertrek naar België. U maakt het met andere woorden nog steeds niet aannemelijk dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in het dorp Qala Shekh in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar heeft gewoond.

In verband met uw bewering dat u door uw lang verblijf in Europa bij terugkeer gedood zal worden door de taliban omdat zij u als ongelovige zouden beschouwen, dient te worden opgemerkt dat dit louter een blote bewering is van uw kant. U identificeert zichzelf ook nog steeds als moslim (zie verklaring volgend verzoek punt 9). U breng van deze mogelijke verdenking geen enkel begin van bewijs aan.

Bij dit alles dient nog te worden opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige en vage verklaringen te herstellen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Omdat u geen nieuwe elementen aanbracht, kan in deze de conclusie van de RvV naar aanleiding van uw beroep tegen de beslissing in uw eerste verzoek worden hernomen:

“Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn komst naar België heeft verbleven in het Afghaanse dorp Kala Sheikh, district Charparhar in de provincie Nangarhar, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken. 2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggestuiging van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen “48/3 t.e.m. 48/7”, 50 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur*” en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel*”.

2.2.1. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker louter melding maakt van artikel 50 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoeker zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 50 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming van 20 juli 2018 door de commissaris-generaal bij beslissing van 28 augustus 2019 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoeker de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 231 253 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 januari 2020. In het bijzonder werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan verzoekers verblijf in de door hem voorgehouden regio van herkomst, noch aan de problemen die hij daar gekend zou hebben. Hiertegen werd geen beroep aangetekend bij de Raad van State.

Inzake verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming van 26 februari 2020 werd door de commissaris-generaal op 16 maart 2020 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen nu door verzoeker geen nieuwe elementen werden aangebracht die zouden kunnen leiden tot de toekenning van een beschermingsstatuut. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde

van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

Daar waar verzoeker in het huidig verzoekschrift kritiek uit op de beoordeling van zijn verklaringen over zijn voorgehouden regio van herkomst tijdens zijn eerste verzoek en hierbij de argumenten overneemt die reeds werden aangevoerd voor de Raad in het kader van zijn beroep tegen de beslissing inzake zijn eerste verzoek (zie verzoekschrift, onderdeel "4. *Repliek met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus*"), dient de Raad vast te stellen dat de rechtsmacht van de Raad *in casu* is uitgeput nu de Raad immers bij arrest nr. 231 253 van 15 januari 2020 reeds geantwoord heeft op deze argumenten (zie arrest nr. 231 253 van 15 januari 2020, punt 2.3.2.4.1.):

"2.3.2.4.1. Zo dient te worden vastgesteld dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in het dorp Kala Shekh, in het district Charparhar in de provincie Nangarhar te hebben verbleven en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld als volgt:

*"In dit kader kan er **ten eerste** op gewezen worden dat u het districtshoofd op het moment van uw vertrek (tweede helft van 2017, verklaring DVZ dd. 20 augustus 2018, afdeling 31.) identificeert als Haji Sediq Dawlatzai (CGVS p. 20). Er zijn evenwel geen aanwijzingen dat deze man na 2013 nog districtshoofd was. In 2016 zou het ene Niamatullah Noorzai geweest zijn, in 2014 ene Qazi Nazir.*

***Ten tweede**, bevraagd over veiligheidsincidenten voorafgaand aan uw vertrek, verwees u naar een bomaanslag 4 jaar geleden en een andere bomaanslag een half jaar daarvoor (CGVS p. 14), zaken die dus hooguit 2 jaar voor uw voorgehouden vertrek gebeurden. Bevraagd of u niets recenter wist, verwees u naar een incident dat zes a zeven jaar geleden was (CGVS p. 14). Nochtans blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier dat het district waar u zagezegd woonde eerder onrustig was, met een veelheid aan incidenten.*

*In dat kader verwees u **ten derde** trouwens ook naar een moord op iemand genaamd Qari Ahmad, waarvan u stelt dat hij een mullah was die door de taliban werd vermoord (CGVS p. 14). Dit is hoogst eigenaardig, daar uit informatie waarover het CGVS beschikt net blijkt dat een mullah van de taliban genaamd Qari Ahmad door de regering werd gedood.*

***Ten vierde**, betreffende leidersfiguren van anti-overheidsactoren, noemde u de volgende namen:*

Mullah Naim als talibanleider, en Qari Rahmad en Tareqai als IS-leiders (CGVS p. 20, 21). Geen van deze namen kwamen terug in berichtgeving, terwijl er nochtans heel wat taliban en IS commandanten de revue passeren in berichtgeving over uw district: commandanten Adel, Mohammed Hakim, Bismillah (alias Ayoubi) en Qari Daud voor de taliban, en Maulvi Ilham, Sheikh Abdul Hasib, en Qari Riaz voor IS. Dat u geen van die namen noemde, en dat de namen die u wel noemde nergens terugkwamen, is merkwaardig te noemen.

*Wat betreft **ten vijfde** overige overheidsactoren, wist u ook niet wie bijvoorbeeld Naeem Khan is, een ondercommandant van de politie gedood in uw district in 2013 (CGVS p. 21).*

***Ten zesde**, bevraagd over natuurrampen, verwees u naar een overstroming van 17 jaar geleden (CGVS p. 21), wat toch wel van voor uw tijd geacht mag worden, maar repte u met geen woord over de veel recentere aardbeving die ook in uw voorgehouden district in 2015 voor de nodige schade zorgde.*

***Ten zevende**, bevraagd over incidenten waarbij buitenlandse troepen burgerslachtoffers veroorzaakten, zei u hier geen weet van te hebben (terwijl dit nochtans wel gebeurde in 2013), maar verwees u wel naar een incident waarbij een leraar en zijn zonen gedood zouden geweest zijn door het nationale Afghaanse leger (CGVS p. 21). Dat laatste incident vond nochtans pas plaats in 2019, ruim na uw vertrek, en greep niet plaats in het dorp Hafezan, zoals u beweerde, maar in Ghazo.*

***Ten achtste** gaf u aan dat er in uw streek geen recente luchtaanvallen hadden plaatsgevonden (CGVS p. 24), terwijl er in de eerste helft van 2017 alleen al twee werden gemeld in de media. Al de informatie omtrent de incidenten supra genoemd werd toegevoegd aan het dossier."*

Aangaande zijn verklaringen over het districtshoofd op het ogenblik van zijn vertrek oppert verzoeker in het verzoekschrift dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud enkel heeft aangegeven dat Haji Sediq Dawlatzai districtschef was ten tijde van zijn vertrek, zonder dat dit evenwel impliceert dat hij de andere districtschefs niet kent. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker verklaarde dat Haji Sediq Dawlatzai

districtschef was toen hij er nog was en dus in de periode van de tweede helft van 2017 (administratief dossier, stuk 6, p. 20 en administratief dossier, stuk 19, vraag 37), hetgeen niet in overeenstemming is met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat deze man na 2013 nog districtshoofd was. Dat Haji Sediq Dawlatzai thans opnieuw districtshoofd zou zijn in Charparhar is een blote bewering nu verzoeker verwijst naar een niet aan het verzoekschrift toegevoegd stuk 8 en bovendien kan dit, zo dit daadwerkelijk het geval zou zijn, niet verklaren waarom hij geen melding maakte van Qazi Nazir en/of Niamatullah Noorzai die de functie van districtshoofd respectievelijk in 2014 en 2016 hebben waargenomen.

Waar verzoeker nog stelt dat mullah Naeem inderdaad geen talibancommandant is zoals hij voorhield maar wel terug te vinden is als commandant bij Daesh, moet worden vastgesteld dat dit een blote bewering betreft die verzoeker op geen enkele wijze staakt. Bovendien staat deze vaststelling haaks op zijn bewering in het verzoekschrift als zou hij het verschil tussen de taliban en Daesh hebben kunnen aangeven tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud melding maakte van een lokale leider, Qari Rahmad, die gedood werd door de taliban en dit wel eens de Qari Ahmad zou kunnen zijn waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het over heeft. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere post-factumverklaring die niet de minste steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. Er dient immers op gewezen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zelf aangaf dat een persoon genaamd Qari Ahmad, een mullah in de moskee, gedood werd door de taliban (administratief dossier, stuk 6, p. 14), hetgeen allerm minst strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat een mullah van de taliban, genaamd Qari Ahmad gedood werd door de regering. Dat de door hem vermelde Qari Rahmad misschien de persoon betreft waarover de commissaris-generaal het heeft, kan evenmin overtuigen nu verzoeker hierover verklaart dat deze persoon een leider van hun dorp was die gedood werd door de taliban (administratief dossier, stuk 6, p. 20).

Met de argumentatie dat verzoeker wel degelijk verschillende lokale leidersfiguren kent, maar van hem niet verwacht kan worden te voldoen aan de vereisten van de commissaris-generaal gewoon omdat deze toevallig op andere namen stuit in de (internationale) berichtgeving, slaagt verzoeker er allerm minst in zijn lacuneuze en fragmentarische kennis over leidersfiguren uit zijn regio van herkomst toe te dekken. Hij beperkt zich hiermee immers in wezen tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder evenwel objectieve informatie aan te brengen om zijn verklaringen (onder meer aangaande leidersfiguren van anti-overheidsactoren) te staven.

In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, kan van een persoon met een jeugdige leeftijd wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij accurate informatie kan geven over de problemen in zijn district en dat hij deze kan beschrijven. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker zich niet zou kunnen herinneren dat er incidenten plaatsvonden waarbij buitenlandse troepen burgerslachtoffers veroorzaakten, noch van luchtaanvallen die plaatsvonden in zijn regio van herkomst onder meer in de eerste helft van 2017. Ook al vonden deze incidenten niet plaats in het dorp of 'buurdorp' van verzoeker, dan nog is het niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van deze incidenten in zijn district Charparhar. Te meer daar hij zelf wel verwijst naar een incident waarbij een leraar en zijn zoon betrokken zouden zijn geweest in 2019. Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zou hebben aangegeven dat de leraar en zijn zoon werden gedood bij dit incident en niet enkel de zoon, betreft een louter materiële vergissing, die evenwel geen afbreuk doet aan de overige overwegingen en vaststellingen uit de bestreden beslissing die nog steeds overeind blijven. Waar verzoeker te dezen nog oppert dat de vraag moet gesteld worden wat er precies onder luchtaanvallen begrepen moet worden en of hij hiervan als inwoner verwacht kon worden er kennis van te hebben en hij meent dat hij steeds heeft aangegeven dat het onveilig was rond zijn dorp en er veel incidenten waren, beperkt hij zich in wezen tot het louter herhalen van eerder afgelegde en vaag en lacuneus bevonden verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, waarmee hij evenwel niet vermag afbreuk te doen aan de hoger aangehaalde pertinente motieven in dit verband.

Zo verzoeker meent dat er geen informatie is over de mate waarin zijn district getroffen werd door de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde aardbeving in 2015, dient erop gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'Landeninformatie') blijkt dat er in het district waarvan verzoeker afkomstig is 82 gewonden vielen, waaronder verschillende kinderen, zodat wel degelijk van hem kon worden verwacht hiervan op de

hoogte te zijn geweest zo hij ten tijde van deze aardbeving nog in het district Charparhar van de provincie Nangarhar zou hebben verbleven.

In zoverre verzoeker nog op algemene wijze aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit heeft aangegeven wat hij precies te weten probeerde te komen over zijn herkomst en waarom, dat verzoeker blijkbaar moest aanvoelen dat de door hem aangehaalde incidenten niet recent genoeg waren en nergens expliciet vragen hieromtrent werden gesteld, alsook waar hij voorhoudt dat de aan hem gestelde vragen “uitblinken in vaagheid en vrijblijvendheid”, merkt de Raad op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de protection officer toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoeker, noch zijn raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerm minst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende vragen zouden zijn gesteld met betrekking tot zijn (recente) herkomst. Dit is slechts een post factum-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing en die geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de door de ‘protection officer’ gestelde vragen wel degelijk duidelijk en gedetailleerd waren, waarbij gesloten vragen zich afwisselden met meer open vragen. Het enkele feit dat bepaalde vragen niet onder de titel “herkomst” staan, doet hieraan geen enkele afbreuk. Van iemand die zijn hele leven in het district Charparhar heeft gewoond kan immers worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent zijn directe leefomgeving en de regio waarin hij heel zijn leven beweert te hebben gewoond, alsmede dat hij op de hoogte is van een aantal belangrijke personen die invloed hebben in zijn dorp, de recente veiligheidssituatie in zijn regio kan toelichten en op de hoogte is van recente natuurrampen, quod non in casu zoals blijkt uit de voormelde motieven. Hoe dan ook dient opgemerkt dat daar waar verzoeker meent dat bepaalde vragen hem gevraagd werden vooraleer duidelijk werd gesteld dat er gepolst werd naar zijn herkomst, de in het verzoekschrift aangehaalde vragen niet diegene zijn waarop de bestreden beslissing is gestoeld.

(...)

Waar verzoeker wijst op een reeks elementen die hij volgens hem wél correct kon weergeven betreffende zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat op zich niet wordt getwijfeld aan zijn herkomst, doch wel aan zijn recent verblijf in het dorp Kala Sheikh, district Charparhar in de Afghaanse provincie Nangarhar. Het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven doet derhalve op zich geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en ingestudeerde karakter van verzoekers recente kennis van zijn regio van herkomst blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers recente kennis van zijn regio van herkomst zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers verklaringen aangaande zijn recente verblijf in het Afghaanse dorp Kala Sheikh, district Charparhar in de provincie Nangarhar ernstige hiaten en zelfs fouten vertonen, zodat niet langer geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen als zou hij tot aan zijn komst naar België aldaar zou hebben verbleven. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.”

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige verzoek om internationale bescherming steunt op zijn asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet.

2.2.6. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd dat (i) verzoeker zijn huidige verzoek steunt op motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, waarbij erop wordt gewezen dat zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielfaam op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door verzoeker aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd, en verzoeker daarnaast niet aantoonde dat hij recentelijk uit zijn dorp Qala Shekh te Charparhar afkomstig is, en zijn tweede verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard; (ii) de nieuwe

documenten die verzoeker aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, met name zijn recent verblijf in zijn dorp Qala Shekh, geen ander licht doen schijnen op de vaststelling van het CGVS, aangezien deze documenten niet aantonen dat verzoeker tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in het dorp Qala Shekh in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar heeft gewoond, waarbij wordt opgemerkt dat (1) het tracking document, de enveloppen en de verzendcode van FedEx slechts aantonen dat verzoeker post ontvangen heeft uit Afghanistan en op geen enkele manier aantonen dat hij afkomstig is uit het dorp Qala Shekh in het district Chaparhar, temeer nu uit deze documenten blijkt dat de post allemaal verstuurd is vanuit de stad Kabul; (2) de vaccinatiekaart geen foto bevat waardoor niet kan worden vastgesteld of het wel degelijk verzoekers kaart betreft en hoe dan ook hoogstens aantoonst dat verzoeker toen hij klein was in het dorp Qala Shekh heeft gewoond maar niet dat hij hier tot aan zijn vertrek zou hebben verbleven, (3) de aanwezigheidslijst van de madrassa slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan, waardoor de bewijswaarde van dit stuk bijzonder relatief is en op zich niet van dien aard is om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, en bovendien uit objectieve informatie blijkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt, (4) wat betreft de foto van verzoeker in zijn regio van herkomst, die ook getoond wordt op het filmpje waarop zijn vader te zien zou zijn, opgemerkt moet worden dat aan privéfoto's slechts heel weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, en dat een foto bovendien geen enkele garantie biedt over de plaats waar deze gemaakt zou zijn, (5) de filmpjes gemaakt door zijn vader evenmin als nieuw element gezien kunnen worden daar ook deze geen garantie bieden over de plaats waar deze werden opgenomen en op om het even welke plaats kunnen zijn gemaakt, verder deze filmpjes bovendien niets zeggen over verzoekers verblijfplaats op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, nu deze filmpjes slechts beelden tonen van een plaats waarvan verzoeker zegt dat het Qala Shekh is maar niet aantonen dat verzoeker daar ook effectief woonde tot hij Afghanistan verliet, en er voorts bovendien geen enkele garantie is dat de man op de filmpjes verzoekers vader is, (6) de foto's van H. en H', vrienden van verzoeker die gedood werden door de taliban, evenmin gelden als nieuw element, aangezien er aan een privéfoto weinig bewijswaarde kan worden gehecht en bovendien deze foto's geen enkele objectieve aanwijzing bevatten voor verzoekers aanwezigheid in het Afgaanse district Charparhar in de provincie Nangarhar tot aan zijn vertrek naar België; en (iii) verzoekers bewering dat hij door zijn lang verblijf in Europa bij terugkeer gedood zal worden door de taliban omdat zij hem als ongelovige zouden beschouwen louter een blote bewering is, waarbij opgemerkt wordt dat verzoeker zichzelf nog steeds identificeert als moslim en dat verzoeker van deze mogelijke verdenking geen enkel begin van bewijs aanbrengt.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de door hem bijgebrachte stukken wel degelijk zijn herkomst uit het dorp Qala Shekh in het district Chaparhar aantonen, doch stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt die van aard zijn voormelde pertinente vaststellingen, waaruit blijkt dat deze stukken allermindst aantonen dat verzoeker tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in het dorp Qala Shekh in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar heeft gewoond, in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker meent dat het irrelevant is dat de vaccinatiekaart geen foto van hem bevat, duidt de Raad er evenwel op dat de commissaris-generaal terecht opmerkt dat hierdoor niet kan worden vastgesteld of het wel degelijk verzoekers kaart betreft. Deze vaststelling ondergraaft dan ook de bewijswaarde van dit document. Bovendien wordt inzake de vaccinatiekaart tevens terecht gemotiveerd dat dit document hoe dan ook hoogstens aantoonst dat verzoeker toen hij klein was in het dorp Qala Shekh heeft gewoond maar niet dat hij hier tot aan zijn vertrek zou hebben verbleven. Waar verzoeker stelt dat het hierdoor *"aannemelijker (wordt) dat verzoeker daar naar school geweest is en aldus in de door verzoekende partij aangehaalde en in detail beschreven madrassa te Qala Shekh naar school geweest is"*, benadrukt de Raad dat deze elementen van verzoekers voorgehouden asielrelaas evenwel op generlei worden aangetoond met de vaccinatiekaart.

Waar verzoeker duidt op de door hem bijgebrachte aanwezigheidslijst van de madrassa en tevens stelt dat de overweging van de commissaris-generaal dat alle soorten documenten afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt, te algemeen is en dat niet werd nagegaan of zulks *in casu* het geval is, merkt de Raad op dat verzoeker er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* wordt door de commissaris-generaal op goede gronden geoordeeld dat

de bewijswaarde van de bijgebrachte aanwezigheidslijst van de madrassa bijzonder relatief is aangezien het slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en verder uit objectieve informatie blijkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige niet verder komt dan vol te houden dat de door hem bijgebrachte documenten, foto's en filmpjes wel degelijk zijn herkomst uit Qala Shekh aantonen, zonder evenwel de verschillende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de voorgelegde stukken, en waaruit het tegendeel blijkt, *in concreto* te weerleggen. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas.

2.2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de 'verklaring volgend verzoek' bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 december 2020 de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen hij in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET